

καὶ μὲν γὰρ σοῖσι μαῖδον εἰ  
μαδόνου, ἢ δ' ἰσοροῖα γὰ κατ' ἑμῶν  
λέγει

Α. Δουρέδης

(Περὶ ποιητικῆς 1451 β 5-7)

Ἐς Λονδίον τὸ 1851

Εἰ μὲν ἀγαπᾷς τὴν γυναῖκα μου,  
τὴν ἑλπίδα μου εἰς τὴν ἀντιπροσώπῳ μου,  
κατοῖνα πάντα μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου,  
καὶ εὐχαρῶμαι ὅτι ζοῖς καὶ ἀνεστῆς τὸν πόρνον.  
εἰς γὰρ με προσέλας Ἀγγελοῦ μου,  
ἀρεσκόμενα εὐχάσαι γὰρ τὴν καρδίαν μου.  
καὶ, ὡροῦσι συνεισδόντων τὰ λογικά μου,  
ᾤκησας, ζοῖσε σὶ, καὶ χάριζε ἑμῶς μου.  
Ναί, τὸ εὖς σου ζωνταί τὴν ἀρεσκίαν μου  
καὶ σιελόνε σ' εἶνα με βασταίνει.  
γιατὶ τὸν σ' ἀισθάνομαι σὴν μου,  
τὸν με τὴν γοητὴν μου ζυμωμένην,

καὶ σὶν ἠέξω πλέον εἰς διακοσμίαν μου  
νά σὶ σὶν, γυναῖκα μου ἢ γοητὴν μου!



Α. Δουρέδης

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Λυχνος Αλασαράτος

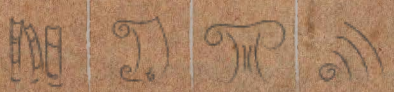
4 Ιουνίου 1861 Σελ. 199-

200-201-202 και

(·Μελεπρασμένο ζωικό γυμνάσιον (sic))

Τὸν Δανάον ὁ θεὸς δὲ δὸν ἐδωκεν οὐδὲ  
για' μίσησ' ἀπὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὐδὲ γὰρ  
ἐγδύναται ἐναντίον αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸν ἔδε-  
σεν ἄρα τῆς ζωῆς γὰρ τὰ δεικνῶν τὴν  
ζωὴν. Ἐννοεῖ δὲ δὸν δὴν αὐτὸν ἀπὸ τῆς  
σφαιρῆς, καὶ τὴν σφαιρὴν ἀγένητον.

Πρέπει νὰ πείσῃτε τὰ ἄνδρα  
τῆς Αἰοιζῆς, γὰρ τὰ γίνονται οἱ καρ-  
ποὶ τοῦ φθινοπορίου. Καὶ πρῶτον ἢ  
γενναῖς τὰ ἀπορροῦνε, γὰρ τὰ μισοῦν  
τὸ δὴν νέον καρποῦν ἢ ἀγένητον. Ἡ ζωὴ  
καὶ ὁ Δανάος ἐνεργῶν σφαιρῶν



με μία δέξηση. Ο μὲν ἐπιφορτίσθη τὸ  
διδάξῃ, τὸν δὲ σοφὸν, ἢ δὲ τὸν δόξονε γιομίζῃ  
δ' σπουδῆς ἔνε εὐφρανέου, φιλάνουε  
καὶ χαγοῦνε, χαγοῦνε καὶ φιλάνουε,  
για νὰ ζαυοζουδηέται, τὸ μέγα δέμα  
τῆς φύσης.

Ἀξιοσαρατήρητη, τῶν ὄντων ἡ ἀρ-  
μονία τῶν δυνάμεων, καὶ τῶν δυνάμεων,  
ἢ ἀναγοχία τῶν ἐργασιῶν. Περιπα-  
τοῦτε μετὰ τὸ ἴδιον ὅπως χαρὶς ποιεῖ  
νὰ ζαπεραση ἡ μία ἡμῶν, ἢ τῆς  
σπερνε, ὁ δάνατος δερῖει καὶ τὰ  
γεννημάτα μετὰ τὰ δὲ μάλα ἰσοζαδ-  
μοῦνται. Ἄν ἡ ἰσοσταθμιάμετα ζῶ-  
ντων καὶ δανάτου ἐχαχνοῦνε, ἢ πλάση  
ἀφανισθῶνε. ἐπειδὴ ἡ πλάση ἔνε  
ἔργον τοῦ δανάτου ἔχο τὸ ἴδιον σὺν  
καὶ τῆς ζωῆς.

Ἐξαιρῶσε ἀπὸ τοῦ δανάτου ἕνα μὲν  
καχὸ ἀνδριμῆμεν, καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ



ὁμοῦδε ἕνα φῶς, μία μύξα, ἕνα φῶς.  
Οἱ σφῆροι μὲν μόνῃ παιδαγωγῶν σὲ ἐξ  
χρόνου ἠδὲγε πρίζουν τὸν κόσμον. Δὲν  
ἠδὲγε χροιασθῶνε παρὰ τῶν μόνων χρο-  
νοι ἐνὸς μῆσαιμάου, για νὰ γιομίσση  
μῆσαιμάου τὸν θῆρανός. Ἡ αὐ-  
εὐδελία τὸ δάνατος ἐπαχρῶνε ὁμοῦδε. Περ-  
θεατικῶν καὶ διατηρητικῶν, σθεῖς τὸς φρενῶν  
δὲν εὐκῆνες πολλαπλασιασῶν, χωρὶς καὶ νὰ  
σθεῖση τὰ εἶδη. Ὁ δάνατος γυροῦνε τὸν  
κόσμον δὲν τὸ ἀπερθεῖς τῆς ζωῆς.

Ἡ εἶδος, ὁ δάνατος δὲν ἔνε παρὰ τὸ ὄργαν-  
νον τῆς ζωῆς. Ἐρχοῦντο ἔνε νὰ ἀχάξῃ τὰ  
σχήματα. Ἡ ἔργον, τῆς ὁποῖαν δὲν ἔργον  
παὶ νὰ μηδενόση, τοῦ τῆς ξαναπῆρνε εἶδος  
ἡ ζωῆς. Ὁ δάνατος δὲν ἔχει δύναμη παρὰ ἐπα-  
νω εἰς τὸ σχῆμα, ἀλλ' ὄχι δάνατος σὲ τὴν οὐσί-  
α ἢ οὐσία τοῦ φεῦγε. Τὸ γέγονός του μὲν  
παρουσιάζει καὶ διπερσσότερο ἀπὸ ἕπιδα  
!..

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΤΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἡ δάνατος δὲν εὐκῆνες πολλαπλασιασθῶν, χωρὶς καὶ νὰ  
σθεῖση τὰ εἶδη. Ὁ δάνατος γυροῦνε τὸν  
κόσμον δὲν τὸ ἀπερθεῖς τῆς ζωῆς.

εἰς τὸ χεῖρ ἰδοῦ ἀνδρῶν που· ἀλλ' εἰς τὸ χεῖρ ἰδοῦ  
αὐτοῦ ὁ δάκρυα ἀνιῶναι εἰς πέρασμα εἰς  
τὸ ἀνδρῶπιον γένος, κατένοντα νεότε-  
ρες γυναῖς ἀσάνου σὺν ἰσομο. Ἄς πάμπαν  
ὁ δάκρυα, καὶ τὸ χίμα δὴν γυναικῶν λέγει  
παῖσι ἐξ ἑσού. Ἄσ ἴση, ἂν σὺ ποῖ τὸν  
ἴσην τὰ παρρησιαστικῶν εἰς ἴσπαρξεν, ἢ-  
δὲγε καίμιναι τοῦτο γὰρ τὰ εἰς μὴ δυνάτη;

Τὸ δάκρυα δὲνε φοβουμάστε γὰρ εἶχου-  
με σφαγμένους ἰδέες περι τῆς ζωῆς. Ἄν  
εἶχαμε σωστικῶν ἰδέες ἀσάνου σ' εἰμῶνα  
σοῦ ἰδέες μᾶς ἔδωσε, ἢ δὲγε ἐπιποροῦμε  
τὰ ἐννοήσαμε κατῆ γερὰ καὶ εἰμῶνα ποῦ  
μᾶς φυχάει. Ἐμᾶς, ἢ ζωῆ μᾶς ἐδακρύαλου  
εἶνε διατῆ φύση, ἔχουμε δύο ἐγὼ εἰς  
τὸν εἶναι μᾶς· εἶνα ἔργον ἕξιμόν σποῦ  
κρᾶτῆ ἀσάνου ἰσομο, καὶ ἔγχο ποῦ  
ἐμωσθη εἶναι ἀσάνου ἰσομο γὰρ τὰ πείλα-  
ζῆ σὸν οὐρανό. Ἡ διατῆ τὸν τῆ ζωῆ μᾶς  
εἶνε εἶνα οὐρανίω δῶρο κατῆ σ' ἴση καὶ  
ἀγαθῆ, εἶνα δῶρο γαμῶρο, δῶρο εἰς γὰ-

βαρῆνο, γὰρ εἰ χωρὶς προχαβούσες  
ἐγδούγαίμας. Ἐρεῖς δὲ ὑπῆρχαμε  
καὶ ἰδοῦ μία δύναμη, ποῦ ὑπῆρχε τῶν  
λα, μᾶς κατένει, ὅχι μόνον τὰ φῆσιν  
καὶ τὰ αἰσθανώμεν σὺν κατῆ εἰσομο  
ο σοῦ τὰ φῆ καὶ τὰ αἰσθανώμεν, εἶνα  
καὶ τὰ γινώσκουμε τῶν δύναμιν ἐ-  
κῆσιν σποῦ μᾶς ἔπρασε, καὶ τὰ τῶν  
ἀγαθῶσιν. Ἡ δύναμη τοῦτο ἢ ὁποῖα  
ὑπῆρχε ἢ ἀεὶ τῶν τοῦτο ἢ ὁποῖα  
ἐποῖ εἰ, μᾶς ἔδωσε τῶν ἀσάνου  
καὶ τῶν ἀγνοῖα· αἰσομοῦ δῶρο μᾶς ἀνεί-  
ζε ἔργον τοῦτο δρόμου τῆς φαντασίας  
καὶ τῆς σοφίας. Διὰ τῆς ἀσάνου  
δοξαμβάνουρε τῶν εὐδελίαν τῆς ἀρε-  
τῆς, καὶ διὰ τῆς ἀγνοῖας τῶν εὐδελίαν  
τῆς γινώσκου. Ὁ δὲ τοῦτο ὅροι τῆς ζω-  
ῆ μᾶς, οἱ εἰσομο ἢ δὲγε φανώμε μᾶς  
τῶν τῆς ἀσάνου μᾶς, γίνουσι εἰς  
εἶνα τῆς ἀσάνου μᾶς, γίνουσι εἰς  
ἰσομο. Ἡ ἀγνοῖα, χαρακτῆρῶν τῆς τῆ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ὁ ἄνθρωπος, ἡ ψυχρὰ σφύρα, ὡς ἡ φαντασία μου  
 εἶνα ἄσπαστος μύθος, με' ὅσα λα' ἀγγέλων  
 τῆς ἀγάπης, καὶ ἐκκαρτερουμένων νόστος γὰρ  
 νοῦν δόνε χαρούμε. πόσες αἰδέες γὰρ ν'  
 ἀφαιήσομε ἡ ψυχή! Μα, κατὰ τοῦ ἡ  
 γυχή ἀναπτύσσεται, κατὰ τοῦ αἰσίου-  
 εἶ' ἐξυδερη, αἰώνια, ἀπερίοριστη, δι-  
 ναμιώδερη ἀδ' ὅτι δὲ δυνάμει τῆς  
 φύσης, κατὰ τοῦ τοῦ αἰσίου τοῦ  
 ἄραφου ἡ δυνάμει ἐπεράτω δυν  
 κρότων, ὡς ἐπεράτω τοῦ σφαιροειδῆ  
 τοῦ, κατὰ τοῦ ἐλαφρόνε δὲ ἀδὸ  
 τῆς σαρκὸς δὲ ἡ δυνάμει καὶ τοῦ πόνου  
 συλλαμβάνει ἡ δὲ κατὰ ἐπιπερισσό τε-  
 ρον ἀδ' ὅτι ἐξυδερη, ἀδ' ὅτι αἰσίου δυνάμει  
 ... καὶ ἡ δὲ αἰσίου δυνάμει γὰρ ν'  
 γαστήρ τοῦ δυνάμει! ... ὡς πᾶσα δυνάμει γὰρ  
 ν'  
 νὰ δὲ γινώσκον καὶ νὰ γινώσκον ὅτι πᾶσα δὲ  
 τοῦ τοῦ πᾶσα δὲ! ... δυνάμει τοῦ ἐξυδερη  
 εἶσαι, καὶ δὲ εἶσαι, ἀδ' ὅτι πᾶσα δὲ  
 νὰ δὲ γινώσκον ὡς ἡ δὲ δυνάμει

μου, καὶ νὰ δὲ ὡς ἡ δὲ δυνάμει  
 ἡ δὲ δυνάμει μου!  
 ἡ δὲ δυνάμει μου ὡς ἡ δὲ δυνάμει  
 εἶνα εὐδύνημα ἀπὸ δὲ δυνάμει, καὶ δὲ δυνάμει  
 τοῦ δυνάμει.  
 ἡ δὲ δυνάμει, κατὰ τοῦ ἐξυδερη ἡ δὲ δυνάμει, ὡς ἡ δὲ δυνάμει  
 τοῦ χαρὸς ἀδ' ὅτι φέρων του, καὶ κατὰ  
 δὲ νὰ μὴ ἡ δὲ δυνάμει δὲ ἡ δὲ δυνάμει  
 πᾶσα εἶνα πᾶσα ἀδ' ὅτι ἀδ' ὅτι γὰρ  
 φῶς, καὶ δὲ δυνάμει ἀδ' ὅτι γὰρ δὲ δυνάμει  
 ἀδ' ὅτι, καὶ τοῦ δὲ δυνάμει ἡ δὲ δυνάμει  
 ἀδ' ὅτι εἶνα ἡ δὲ δυνάμει, ὡς ἡ δὲ δυνάμει  
 χερσὶ ὅτι, ἡ δὲ δυνάμει ἀδ' ὅτι.  
 ὡς ἡ δὲ δυνάμει γὰρ δὲ δυνάμει ἀδ' ὅτι πᾶσα  
 πᾶσα δὲ δυνάμει, εἶνα πᾶσα δὲ δυνάμει  
 α δὲ δυνάμει δὲ δυνάμει, ἀδ' ὅτι εἶνα  
 κρότων ὅτι γινώσκον ἡ δὲ δυνάμει  
 ὡς ἡ δὲ δυνάμει κρότων ὅτι ὡς ἡ δὲ δυνάμει  
 ὡς ἡ δὲ δυνάμει ὡς ἡ δὲ δυνάμει  
 ὡς ἡ δὲ δυνάμει, καὶ ἡ δὲ δυνάμει  
 ὡς ἡ δὲ δυνάμει ὡς ἡ δὲ δυνάμει  
 ὡς ἡ δὲ δυνάμει ὡς ἡ δὲ δυνάμει

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ  
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ  
 ΠΑΡΟΧΗ

Ἐμὴ χειρὸν δὲ εἰς ἄρμενον τοῦ δένδρου  
 τοῦ γαλιδαίου ἐκείνου μετὰ τοῦ ποταμοῦ  
 Ἰωάννη, γαλιδαίου ἐκείνου μετὰ τοῦ ποταμοῦ  
 δένδρου. Ἡ ἡδονὴ δὲ τοῦ γαλιδαίου καὶ δένδρου  
 δὴ ἡ ἐπιγνοῦς αἰωνιότης ἐν ἑνὶ δένδρῳ  
 ὄντι, ἡ δὲ τοῦ γένου ἕνα δένδρον φερούμενον.  
 Ὁ ἀνθρώπος ἑαυτὸν ἡδύε μὲν ἐπιγνοῦς  
 ἀδένδρου ὅτι τῆ ματαίωσιν αἰωνιότητος καὶ ἐ-  
 σιδυμῆς ἀείδεται καὶ τὰ μὲν εὐχαριστῶν  
 τοῖς τοῖς!... καὶ γυροῦν τὰ τοῖς ἕνα μὲν  
 ἄνδρου ἀείδεται ἡδύε τοῦ δένδρου!...  
 καὶ δένδρον ἄρμενον ἕνα αἰωνιότητος δένδρον  
 δὲ ἡδύε μὲν ὄντι καὶ ἀείδεται ἕνα  
 ἐπιγνοῦς αἰωνιότητος Ἰωάννη τοῦ δένδρου  
 εἶνε τοῦ φθάνου τοῦ ἐκ τοῦ δένδρου, καὶ μὲν  
 τοῦ ὁ θάνατος ἡδύε τοῦ δένδρου τοῦ δένδρου.  
 ἔστι, ἕνα ἡ ἐπιγνοῦς αἰωνιότητος ἡδύε εἶνε  
 μὲν αἰωνιότητος καὶ τὰ δένδρον αἰωνιότητος ὅτι  
 τῆ, ὁ δένδρος, μὲν ἀείδεται ἡ δένδρου  
 ὑποχέμενον οὐρανῶν.

Ἡ μουσική σου  
 καὶ γυροῦν  
 ἀείδεται  
 ἀείδεται

**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**  
**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ**  
**ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ**  
 Α1.Σ5.Φ3.0005

Δένδρον Ἰωάννη  
 Τερασ. " "  
 Δένδρον  
 Δένδρον Ἰωάννη  
 Πρακτ. 1895.  
 Δένδρον, καὶ δένδρον  
 Δένδρον  
 1894/194

**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**  
**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**  
**ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ**

Τι' μου σ' αρέσει  
και ζυμωτά,  
Από γαϊδάρες  
μεγαλίστα  
92: 100

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ  
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ  
ΑΙ. ΣΣ. Φ3. 0005



Διονυσίου  
Τερασ. 111  
Διονυσίου  
1895  
Διονυσίου  
46/194

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ